



Pilipca- feciorașul





Pilipca- feciorașul

BASM POPULAR
BIELORUS

Ilustrații de V. SLAUK

Editura Iunaŭtva — Editura Ion Creangă

MINSK 1986 BUCUREȘTI





Au fost odată ca niciodată un bărbat și o femeie care nu aveau copii. Plîngea nevasta că n-are pe cine legăna, n-are pe cine alina...

Într-o zi bărbatul se duse în pădure, tăie dintr-un arin o bucată de lemn, veni cu ea acasă și-i spuse nevastă-și:

— Ia-o și leagăn-o!

Puse femeia lemnul în leagăn și dulce-l legăna și cîntece-i cînta.

— Nani, feciorașul mamei, să nu-ți fie de deochi, umeri albi și negri ochi...

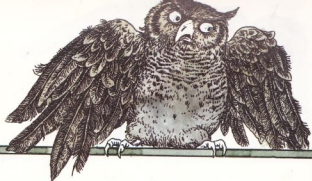
Legăna o zi, legăna două, iar a treia cînd privi, văzu în leagăn un băiat.

Mult se mai bucurară ei, îl numiră pe fecioraș Pilipca și începură să-i poarte de grijă.

Cînd Pilipca crescă de-o șchioapă, îi spuse tatălui:

— Fă-mi, tată, o luntre de aur și o vîslă de argint, că vreau să prind pește.

Îi făcu tatăl o luntre de aur și o vîslă



de argint și-l trimise pe lac să prindă pește.

Băiatul — dacă tot se apucase de pescuit — pescui ziulica întreagă și toată noaptea. Iar pe acasă nici că mai dădu: tare bine se prindea peștele! Cît despre merinde, mama îi ducea să mănînce. Cînd venea la lac, striga:

— Hei, Pilipca, dragule, vino feciorașule, c-am adus plăcintele!

Venea Pilipca la mal, arunca din luntre peștele, termina plăcintele și iar pleca pe lac.

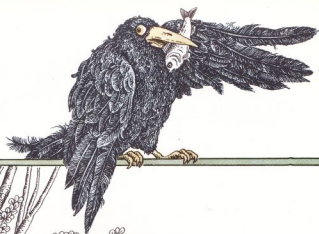
Află vrăjitoarea Baba Cloanța cea clonțoasă, la picioare ciolănoasă, cum îl strigă maică-sa pe Pilipca și hotărî să-l trimită pe lumea cealaltă.

Luă ea un sac și un vâtrai, se apropie de lac și începu să strige:

— Hei, Pilipca, dragule, vino feciorașule, c-am adus plăcintele!

Pilipca crezu că e maică-sa și veni la mal. Baba Cloanța însă prinse luntrea cu vâtraiul, o scoase la mal, îl înhăță pe fecioraș și îl vîrî în sac.

— Aha, zise ea, mai va sa prinzi peste!









Aruncă sacul peste umăr și porni spre casa ei din desișul pădurii.

Merse ce merse vrăjitoarea, pînă cînd, obosită, se așeză să se obihnească și adormi. Iar Pilipca între timp ieși din sac, îl umplu cu bolovani și se întoarse iarăși la lac.

Se trezi Baba Cloanța, apucă sacul cu pietroaie și gîfîind îl duse acasă.

Ajunsă aici îi spuse fiică-si:

— Frige-mi pentru prînz pescarul ăsta!

Scutură babornița sacul pe podea și, ce să vezi, numai bolovani...

Se înfurie și începu să urle cît o țineau puterile:

— Îți arăt eu, ție, că m-ai înșelat!

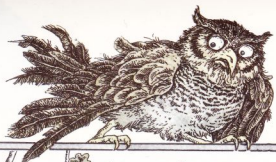
Fugi iute la malul lacului și începu din nou să-l strige pe Pilipca.

Băiatul o auzi.

— Nu, zise el, nu ești mama mea, ești vrăjitoarea Baba Cloanța; te știu eu! Maică-mea are vocea subțire.

Degeaba l-a chemat Baba Cloanța, că Pilipca nici n-a vrut să audă.

«Bine, își zise vrăjitoarea, o să-mi fac vocea mai subțire.»







Fugi la fierar și-i spuse:

— Fierarule, fierarule, ascute-mi limba, să fie mai subțire.

— Bine, zise fierarul, am să ți-o ascut. Pune-o pe nicovală.

Își puse Baba Cloanța limba cea lungă pe nicovală.

Luă fierarul ciocanul și începu să-i tragă zdravăn peste limbă.

O bătu atît de tare că se făcu subțire-subțire.

Alergă Baba Cloanța la lac și cu voce subțire începu să-l strige pe Pilipca:

— Hei, Pilipca, dragule, vino feciorașule, c-am adus plăcintele!

Auzind-o, băiatul crezu că-l cheamă maică-sa. Veni la mal, iar Baba Cloanța haț! și în sac cu el.

— Acuma n-ai să mă mai înșeli! se bucura vrajitoarea.

Și fără a se mai odihni se duse drept acasă. Scutură sacul și-i spuse fetei:

— Iată-l pe înșelător! Fă focul și prăjește-l. Să fie gata de prînz.

Și cum spuse asta, plecă numai ea știe









unde. Făcu fata foc în cuptor, aduse lopata și-i spuse lui Pilipca:

— Suie-te pe lopată! Am să te arunc în cuptor.

Se așază Pilipca și-și ridică picioarele în sus.

— Nu așa! strigă fata vrăjitoarei. Așa n-am să te pot vîrî în cuptor.

Pilipca își lăsă picioarele în jos.

— Nici așa! strigă din nou fata baborniței.

— Atunci cum? întrebă Pilipca. Arată-mi tu!

— Ești un prostănac! îl certă ea. Așa trebuie. Uită-te aici!

Se sui fata pe lopată și se întinse. Iar Pilipca apucă repede lopata și o aruncă în cuptor. Îl închise cu capacul și propti bine piua vrăjitoarei în el, ca să nu iasă fata din cuptorul încins.

Abia apucă să o șteargă din casă, când o văzu venind pe babă.

Sări Pilipca într-un platan înalt și stufoș și se ascunse printre crengi.



Intră Baba Cloanța în casă, amușină și simți că miroase a prăjit. Scoase din cuptor friptura, mîncă toată carnea pe săturate, aruncă afară oasele și începu să se dea pe ele ca pe niște patine tot zicînd:

— O să mă dau de-a rostogolul, pe oase voi da ocolul, de carnea lui Pilipca săturată, de sîngele lui îmbătată!

Iar Pilipca îi răspunse din platan:

— Dă-te de-a rostogolul și pe oase dă ocolul, de carnea fiicăți săturată, de sîngele ei îmbătată!

Auzind asta, Baba Cloanța se înnegri de furie. Fugi către platan și începu să-l roadă cu dinții. Roase mult, roase cu ură de-și rupse dinții din gură, dar platanul cel puternic stătea ca la început.

Fugi atunci Baba Cloanța la fierar:

— Fierarule, fierarule, făurește-mi un topor de oțel, iar de nu, copiii ți-i voi mînca!

Se sperie fierarul și-i făuri toporul.

Alergă baba la platan și începu să-l taie. Iar Pilipca de colo:

— Nu platanul, ci piatra!









Vrăjitoarea însă o știa pe-a ei:

— Nu piatra, ci platanul!

Iar Pilipca o ținea pe-a lui:

— Nu platanul, ci piatra!

În clipa aceea toporul se lovi așa de tare de o piatră, că se toci de tot.

Începu să țipe de furie Baba Cloanța, apucă toporul și alergă la fierar să i-l ascută.

Văzu feciorașul că platanul începe să se clatine. Tăiase destul în trunchi, vrăjitoarea. Trebuia să se salveze pînă nu era tîrziu.

Tocmai atunci trecea pe acolo un cîrd de gîște. Pilipca le strigă:

— Gîște, gîște, aruncați-mi cîte o penișoară! Voi zbura cu voi la mama, la tata. Și-acolo vă dau răsplata!

Gîștele îi aruncară cîte o penișoară.

Făcu Pilipca din aceste pene doar o jumătate de aripă.

Zbură pe acolo un al doilea cîrd de gîște. Pilipca le rugă:

— Gîște, gîște, aruncați-mi cîte o peni-







șoară! Voi zbura cu voi la mama, la tata.
Acolo vă dau răsplata...

Și al doilea cîrd îi aruncă iar cîte o
penișoară.

Apoi sosi și un al treilea cîrd, și un
al patrulea. Și toate gîștele îi aruncară
cîte o penișoară lui Pilipca.

Își făcu feciorașul aripi și zbură în urma
gîștelor.

Veni în fugă Baba Cloanța de la fierar
și se puse să taie platanul. Surcelele zbu-
rară.

Tăie ea cît tăie, dar platanul — buf!
căzu pe vrăjitoare, strivind-o.

Iar Pilipca sosi cu gîștele acasă. Tare
se bucurară părinții că feciorașul li s-a
întors. Îl așezară la masă și începură să
se ospăteze.

Gîștelor ovăz le-au dat. Povestea s-a
terminat.



TITLUL EDIȚIEI ORIGINALE:

ПІЛІПКА-СЫНОК

БЕЛАРУСКАЯ НАРОДНАЯ КАЗКА

În românește de PASSIONARIA STOICESCU ȘI
ANDREI IVANOV

Lector: SANDU SINGER

(0—58)

Tipărit în U.R.S.S.

